

HISTORIE PARTYCYPACYJNE

Wewnątrz dymka (historia Hergé) (grupa wiekowa 9 – 10 lat)

Cele szkolenia

Ta historia składa się z 4 arkuszy, które stają się coraz bardziej złożone narracyjnie w miarę postępów dzieci.

Przechodząc z jednego poziomu (arkusza) na drugi i pracując w małych grupach lub parach, dzieci wzbogacą historię życia Hergé o przymiotniki, przysłówki, dialogi i na koniec stworzą własne zakończenie historii.

BAZA HISTORII

Przeczytaj dzieciom prostą wersję opowiadania (bazę opowiadań). Czytaj ekspresyjnie i podkreślaj słowa kluczowe (takie jak **dyscyplina, inspiracja, żartować, żal, stereotyp**). Następnie poproś uczniów, aby pracowali w grupach lub w parach, aby wzbogacić bazę historyjek (zaczynając od poziomu 1).

George Remi dorastał z miłością do rysowania. Uzbrojony w ołówki, rysował na wszystkim, co udało mu się znaleźć. Rysowanie było dla niego jak oddychanie – po prostu przychodziło naturalnie.

Nauczyciele jednak nie wspierali go w pracy i często próbowali go zniechęcić.

Jego rodzice byli tacy sami i wysłali go do szkoły wojskowej, aby nauczył się **dyscypliny**, zamiast wiecznie bujać w obłokach. Jednak bez względu na to, gdzie się znalazł, George nie przestawał rysować. Nawet w szkole wojskowej rysował to, co obserwował wokół siebie. Wtedy zaczął dodawać podpis do swoich rysunków: łącząc pierwszą literę swojego nazwiska, a następnie literę imienia, stał się Hergé (R G).

Po ukończeniu szkoły Hergé dostał pracę w gazecie, gdzie poproszono go o zrobienie rysunków reportera i jego psa, którego nazwał Tintin i Milou. Czerpiąc **inspirację** z amerykańskich komiksów, Hergé zaczął pisać dialogi dla swoich bohaterów w "dymkach", które były przestrzeniami wskazującymi na usta bohaterów i wypełnionymi ich słowami.

Po raz pierwszy w życiu Hergé poczuł się wolny, by podążać za swoimi pasjami. Jednak wielu ludzi na całym świecie nie miało tyle szczęścia co on, gdy zbliżała się niebezpieczna wojna. Hergé nie zdawał sobie sprawy z tego, czym jest wojna – w rzeczywistości często **naśmiewał** się w swoich rysunkach z

życia ludzi z innych krajów. Nie miał też nic przeciwko rysowaniu dla tych, którzy popierali agresję wobec ludzi.

Hergé nie mógł sobie wyobrazić, jak wygląda wojna, dopóki nie spotkał kogoś, kto otworzył mu oczy i zmienił zdanie, wyprowadzając go z własnej bańki. Pewnego dnia, szukając informacji o Chinach do opowiadania, został przedstawiony chińskiemu artyście o imieniu Tchang. To była przyjaźń od pierwszego wejrzenia. Tchang i Hergé byli w tym samym wieku, obaj mieli po 27 lat i mieli wiele podobieństw. Tchang nauczył go sztuki kaligrafii w celu ulepszenia rysunków. Kiedy nie tworzyli razem, spędzali godziny na rozmowach. Tchang opowiedział mu o swoim kraju, który musiał opuścić z powodu wojny. Hergé wsłuchiwał się w skutki wojny i poznawał świat, który istniał poza jego rysunkami.

Ich przyjaźń zmieniła nie tylko sposób rysowania Hergégo, ale także jego przekonania. **Żałował, że** kiedykolwiek rysował dla tych, którzy wspierali krzywdzenie innych. Jego żal był teraz widoczny w przygodach Tintina. Nie brał już udziału w szerzeniu **stereotypów** na temat innych krajów. Zamiast tego Tintin stał się postacią, która podróżowała po świecie, aby uczyć się o różnicach, a nie naśmiewać się z nich.

Dzięki Tintinowi i dzięki swojemu przyjacielowi Tchangowi, Hergé nigdy nie stracił ciekawości, ale także zyskał zrozumienie dla innych.

POZIOM 1: JACY SĄ? (PRZYMIOTNIKI)

Pracując w grupach i parach, uczniowie powinni wzbogacić bazę opowieści o przymiotniki. Słowa zaznaczone **na niebiesko** są sugestiami – w zależności od poziomu zaawansowania uczniów zdecyduj o liczbie przymiotników, które chcesz dodać przed każdym z docelowych rzeczowników. Zalecamy, aby dzieci wybrały co najmniej 1 przymiotnik.

młody/odważny/nieśmiały George Remi dorastał z miłością do rysowania. Uzbrojony w ostre **/czarne/drewniane** ołówki, rysował na wszystkim, co mógł znaleźć. Rysowanie było dla niego jak oddychanie – po prostu przychodziło naturalnie. Jego nauczyciele jednak nie wspierali jego **kolorowych/interesujących/jaskrawych** rysunków i często próbowali go zniechęcić.

Jego rodzice byli tacy sami i wysłali go do szkoły wojskowej, aby nauczył się dyscypliny, zamiast wiecznie bujać w obłokach. Jednak bez względu na to, gdzie się znalazł, George nie przestawał

rysować. Nawet w szkole wojskowej rysował to, co obserwował wokół siebie. Wtedy zaczął dodawać podpis do swoich rysunków: łącząc pierwszą literę swojego nazwiska, a następnie literę imienia, stał się Hergé (R G).

Po ukończeniu szkoły Hergé dostał pracę w gazecie, gdzie poproszono go o zrobienie rysunków reportera i jego psa, którego nazwał Tintin i Milou. Czerpiąc inspirację z amerykańskich komiksów, Hergé zaczął pisać dialogi dla swoich bohaterów w "dymkach", które były **białymi/okrągłymi/kwadratowymi** przestrzeniami wskazującymi na usta bohaterów i wypełnionymi ich słowami.

Po raz pierwszy w życiu Hergé mógł podążać za swoimi pasjami. Jednak wielu ludzi na całym świecie nie miało tyle szczęścia co on, gdy zbliżała się **niebezpieczna/destrukcyjna/przerażająca** wojna. Hergé nie zdawał sobie sprawy z tego, czym jest wojna – w rzeczywistości często naśmiewał się w swoich rysunkach z **ludzi z obcych/różnych/odległych** krajów, poza swoim własnym. Nie miał też nic przeciwko rysowaniu dla tych, którzy popierali agresję wobec ludzi.

Hergé nie mógł sobie wyobrazić, jak wygląda wojna, dopóki nie spotkał kogoś, kto otworzył mu oczy i zmienił zdanie, wyciągając go z jego własnej , **odizolowanej/naiwnej/matej** bańki. Pewnego dnia,

szukając informacji o Chinach do opowiadania, został przedstawiony chińskiemu artyście o imieniu Tchang. To była **prawdziwa/niesamowita** przyjaźń od pierwszego wejrzenia. Tchang i Hergé byli w tym samym wieku, obaj mieli po 27 lat i mieli wiele podobieństw. Tchang nauczył go sztuki kaligrafii w celu ulepszenia rysunków. Kiedy nie tworzyli razem, spędzali godziny na rozmowach. Tchang opowiedział mu o swoim **wielkim/pięknym/nieznanym** kraju, który musiał opuścić z powodu wojny. Hergé słuchał **smutnych/niszczycielskich/okrutnych** skutków wojny i poznawał świat, który istniał poza jego rysunkami.

Ich przyjaźń zmieniła nie tylko sposób rysowania Hergégo, ale także jego przekonania. Żałował, że kiedykolwiek rysował dla tych, którzy wspierali krzywdzenie innych. Jego żal był teraz widoczny w przygodach Tintina. Nie brał już udziału w szerzeniu **krzywdzących/nieprawdziwych/złośliwych** stereotypów na temat innych krajów. Zamiast tego Tintin stał się postacią, która podróżowała po świecie, aby uczyć się o różnicach, a nie naśmiewać się z nich.

Dzięki Tintinowi i dzięki swojemu **uczciwemu/lojalnemu/inteligentnemu** przyjacielowi Tchangowi, Hergé nigdy nie stracił ciekawości, ale także zyskał zrozumienie dla innych.

POZIOM 2: GDZIE TO JEST? (PRZYSŁÓWKI MIEJSCA)

Pracując w grupie lub parze, uczniowie powinni teraz wzbogacić tekst o przysłówki manieri. Pomóż dzieciom pisać i czytać je wraz z przymiotnikami, które już napisały na arkuszu poziom 1. Słowa zaznaczone na **czzerwono** są sugestiami – w zależności od poziomu zaawansowania uczniów zalecamy dzieciom napisanie co najmniej 1 przysłówka.

młody/odważny/nieśmiały George Remi dorastał z miłością do rysowania. Uzbrojony w swoje **ostre/czarne/drewniane** ołówki, **z miłością/cierpliwością/psotnie** rysował na wszystkim, co mógł znaleźć. Rysowanie było dla niego jak oddychanie – przychodziło mu naturalnie **i szybko/stopniowo/szczęśliwie**. Jego nauczyciele jednak nie wspierali jego **kolorowych/interesujących/jaskrawych** rysunków i często próbowali go zniechęcić.

Jego rodzice byli tacy sami **i ze złością/niecierpliwością/beznadziejnością** wysłali go do szkoły wojskowej, aby nauczył się dyscypliny, zamiast wiecznie bujać w obłokach. Jednak bez względu na to, gdzie się znalazł, George nie przestawał rysować. Nawet w szkole wojskowej rysował to, co

obserwował wokół siebie. Wtedy zaczął dodawać podpis do swoich rysunków: łącząc pierwszą literę swojego nazwiska, a następnie literę imienia, stał się Hergé (R G).

Po ukończeniu szkoły Hergé dostał pracę w gazecie, gdzie **potajemnie/po cichu/z dumą** poproszono go o zrobienie rysunków reportera i jego psa, którego nazwał Tintin i Milou. Czerpiąc inspirację z amerykańskich komiksów, Hergé zaczął pisać dialogi dla swoich bohaterów w "dymkach", które były **białymi/okrągłymi/kwadratowymi** przestrzeniami wskazującymi na usta bohaterów i wypełnionymi ich słowami.

Po raz pierwszy w życiu Hergé mógł **swobodnie/głośno/otwarcie** realizować swoje pasje. Jednak wielu ludzi na całym świecie nie miało tyle szczęścia co on, ponieważ

niebezpieczna/destrukcyjna/przerażająca wojna zbliżała się **szybko/niebezpiecznie/przerażająco**.

Hergé nie zdawał sobie sprawy z tego, czym jest wojna – w rzeczywistości często naśmiewał się w swoich rysunkach z **ludzi z obcych/różnych/odległych** krajów, poza swoim własnym. Nie miał też nic przeciwko rysowaniu dla tych, którzy **egoistycznie/zło/śmiech wspierali** agresję wobec ludzi.

Hergé nie mógł sobie wyobrazić, jak wygląda wojna, dopóki nie spotkał kogoś, kto otworzył mu oczy i zmienił zdanie, wyciągając go z jego własnej , **odizolowanej/naiwnej/matej** bańki. Pewnego dnia, gdy

ostrożnie/tajemniczo/krótko szukał informacji o Chinach do opowiadania, został przedstawiony chińskiemu artyście o imieniu Tchang. To była **prawdziwa/niesamowita** przyjaźń od pierwszego wejrzenia. Tchang i Hergé byli w tym samym wieku, obaj mieli po 27 lat i mieli wiele podobieństw. Tchang **z wdziękiem/cierpliwością/zapałem** nauczył go sztuki kaligrafii w celu ulepszenia rysunków. Kiedy nie tworzyli razem, spędzali godziny **na cichych/pewnych siebie/wesołych** rozmowach. Tchang opowiedział mu o swoim **wielkim/pięknym/nieznany** kraju, który musiał **pospiesznie/nagle/ze smutkiem** opuścić z powodu wojny. Hergé słuchał **smutnych/niszczycielskich/okrutnych** skutków wojny i poznawał świat, który istniał poza jego rysunkami.

Ich przyjaźń zmieniła nie tylko sposób rysowania Hergégo, ale także jego przekonania. Szybko **/głośno/szczerze** pożałował, że kiedykolwiek rysował dla tych, którzy wspierali krzywdzenie innych. Jego żal był teraz widoczny w przygodach Tintina. Nie brał już udziału w szerzeniu **krzywdzących/nieprawdziwych/złośliwych** stereotypów na temat innych krajów. Zamiast tego Tintin stał się postacią, która **regularnie/publicznie/nieprzerwanie** podróżowała po świecie, aby uczyć się o różnicach, a nie naśmiewać się z nich.

Dzięki Tintinowi i dzięki swojemu **uczciwemu/lojalnemu/inteligentnemu** przyjacielowi Tchangowi, Hergé nigdy nie stracił ciekawości, ale także zyskał zrozumienie dla innych.

POZIOM 3: CO MÓWIĄ? (DIALOG)

Pracując w grupie lub parze, uczniowie powinni teraz wzbogacić tekst o dialog. Pomóż dzieciom napisać i przeczytać je wraz z przymiotnikami i przysłówkami sposobu, które już napisały na arkuszach poziomu 1 i poziomu 2. Słowa zaznaczone na **pomarańczowo** są propozycjami – w zależności od poziomu zaawansowania uczniów zalecamy dzieciom napisanie co najmniej 1 zdania dialogu.

młody/odważny/nieśmiały George Remi dorastał z miłością do rysowania. Uzbrojony w swoje **ostre/czarne/drewniane** ołówki, **z miłością/cierpliwością/psotnie** rysował na wszystkim, co mógł znaleźć. Rysowanie było dla niego jak oddychanie – przychodziło mu naturalnie **i szybko/stopniowo/szczęśliwie**. Jego nauczyciele jednak nie wspierali jego **kolorowych/interesujących/jaskrawych** rysunków i często próbowali go zniechęcić. **"Dlaczego nie zostaniesz lekarzem, zamiast marnować czas na te głupie rysunki?" – mówili.**

Jego rodzice byli tacy sami i **ze złością/niecierpliwością/beznadziejnością** wysłali go do szkoły wojskowej, aby nauczył się dyscypliny, zamiast wiecznie marzyć. Jednak bez względu na to, gdzie się

znalazł, George nie przestawał rysować. Nawet w szkole wojskowej rysował to, co obserwował wokół siebie. Wtedy zaczął dodawać podpis do swoich rysunków: łącząc pierwszą literę swojego nazwiska, a następnie literę imienia, stał się Hergé (R G). **"Moja nowa tożsamość uczyni mnie bogatym i sławnym!" – głośił.**

Po ukończeniu szkoły Hergé dostał pracę w gazecie, gdzie **potajemnie/po cichu/z dumą** poproszono go o zrobienie rysunków reportera i jego psa, którego nazwał Tintin i Milou. **"Tintin rozwiązuje przygody z Milou" – wyjaśnił.** Czerpiąc inspirację z amerykańskich komiksów, Hergé zaczął pisać dialogi dla swoich bohaterów w "dymkach", które były **białymi/okrągłymi/kwadratowymi** przestrzeniami wskazującymi na usta bohaterów i wypełnionymi ich słowami.

Po raz pierwszy w życiu Hergé mógł **swobodnie/głośno/otwarcie** realizować swoje pasje. Jednak wielu ludzi na całym świecie nie miało tyle szczęścia co on, ponieważ **niebezpieczna/destrukcyjna/przerażająca** wojna zbliżała się **szybko/niebezpiecznie/przerażająco.** Hergé nie zdawał sobie sprawy z tego, czym jest wojna – w rzeczywistości często naśmiewał się w swoich rysunkach z **ludzi z obcych/różnych/odległych** krajów, poza swoim własnym. **"Założę się, że ludzie z innych krajów nigdy wcześniej nawet nie widzieli frytek" – zaśmiał się.** Nie miał też nic przeciwko rysowaniu dla tych, którzy **egoistycznie/zło/śmiech wspierali** agresję wobec ludzi.

Hergé nie mógł sobie wyobrazić, jak wygląda wojna, dopóki nie spotkał kogoś, kto otworzył mu oczy i zmienił zdanie, wyciągając go z jego własnej , **odizolowanej/naiwnej/matej** bańki. Pewnego dnia, gdy **ostroźnie/tajemniczo/krótko** szukał informacji o Chinach do opowiadania, został przedstawiony chińskiemu artyście o imieniu Tchang. To była **prawdziwa/niesamowita** przyjaźń od pierwszego wejrzenia. Tchang i Hergé byli w tym samym wieku, obaj mieli po 27 lat i mieli wiele podobieństw. Tchang **z wdziękiem/cierpliwością/zapałem** nauczył go sztuki kaligrafii w celu ulepszenia rysunków. Kiedy nie tworzyli razem, spędzali godziny **na cichych/pewnych siebie/wesołych** rozmowach. Tchang opowiedział mu o swoim **wielkim/pięknym/nieznany** kraju, który musiał **pospiesznie/nagle/ze smutkiem** opuścić z powodu wojny. Hergé słuchał **smutnych/niszczycielskich/okrutnych** skutków wojny i poznawał świat, który istniał poza jego rysunkami. **"Dziękuję, że opowiedziałeś mi o swoim kraju. Wiele się od ciebie nauczyłem"** – przyznał.

Ich przyjaźń zmieniła nie tylko sposób rysowania Hergégo, ale także jego przekonania. Szybko **/głośno/szczerze** pożałował, że kiedykolwiek rysował dla tych, którzy wspierali krzywdzenie innych. Jego żal był teraz widoczny w przygodach Tintina. Nie brał już udziału w szerzeniu **krzywdzących/nieprawdziwych/złośliwych** stereotypów na temat innych krajów. Zamiast tego Tintin stał się postacią, która **regularnie/publicznie/nieprzerwanie** podróżowała po świecie, aby uczyć się o

różnicach, a nie naśmiewać się z nich. **"Każdy kraj ma w sobie coś interesującego i wartościowego i nie mogę się doczekać, aby dowiedzieć się o tym dzięki Tintinowi" – powiedział Hergé.**

Dzięki Tintinowi i dzięki swojemu **uczciwemu/lojalnemu/inteligentnemu** przyjacielowi Tchangowi, Hergé nigdy nie stracił ciekawości, ale także zyskał zrozumienie dla innych. **"Wszyscy możemy popełniać błędy, ale ważne jest, aby się na nich uczyć" – powiedział Hergé.**

POZIOM 4: JAK TO SIĘ KOŃCZY? (TWOJE WŁASNE ZAKOŃCZENIE)

Pracując w grupie lub parze, uczniowie powinni teraz wzbogacić tekst, rozszerzając zakończenie. Pomóż dzieciom napisać i przeczytać końcowe zdanie (zdania) wraz z przymiotnikami, przysłówkami manieri i dialogu, które już napisały dla arkuszy poziomu 1, poziomu 2 i poziomu 3. Zdania w **kolorze fioletowym** są propozycjami – w zależności od poziomu zaawansowania uczniów zalecamy dzieciom napisanie co najmniej 1 zdania, aby wzbogacić zakończenie.

młody/odważny/nieśmiały George Remi dorastał z miłością do rysowania. Uzbrojony w swoje **ostre/czarne/drewniane** ołówki, **z miłością/cierpliwością/psotnie** rysował na wszystkim, co mógł

znaleźć. Rysowanie było dla niego jak oddychanie – przychodziło mu naturalnie i **szybko/stopniowo/szczęśliwie**. Jego nauczyciele jednak nie wspierali jego **kolorowych/interesujących/jaskrawych** rysunków i często próbowali go zniechęcić. **"Dlaczego nie zostaniesz lekarzem, zamiast marnować czas na te głupie rysunki?" – mówili.**

Jego rodzice byli tacy sami i **ze złością/niecierpliwością/beznadziejnością** wysłali go do szkoły wojskowej, aby nauczył się dyscypliny, zamiast wiecznie bujać w obłokach. Jednak bez względu na to, gdzie się znalazł, George nie przestawał rysować. Nawet w szkole wojskowej rysował to, co obserwował wokół siebie. Wtedy zaczął dodawać podpis do swoich rysunków: łącząc pierwszą literę swojego nazwiska, a następnie literę imienia, stał się Hergé (R G). **"Moja nowa tożsamość uczyni mnie bogatym i sławnym!" – głośił.**

Po ukończeniu szkoły Hergé dostał pracę w gazecie, gdzie **potajemnie/po cichu/z dumą** poproszono go o zrobienie rysunków reportera i jego psa, którego nazwał Tintin i Milou. **"Tintin rozwiązuje przygody z Milou" – wyjaśnił.** Czerpiąc inspirację z amerykańskich komiksów, Hergé zaczął pisać dialogi dla swoich bohaterów w "dymkach", które były **białymi/okrągłymi/kwadratowymi** przestrzeniami wskazującymi na usta bohaterów i wypełnionymi ich słowami.

Po raz pierwszy w życiu Hergé mógł **swobodnie/głośno/otwarciem** realizować swoje pasje. Jednak wielu ludzi na całym świecie nie miało tyle szczęścia co on, ponieważ **niebezpieczna/destrukcyjna/przerażająca** wojna zbliżała się **szybko/niebezpiecznie/przerażająco**. Hergé nie zdawał sobie sprawy z tego, czym jest wojna – w rzeczywistości często naśmiewał się w swoich rysunkach z **ludzi z obcych/różnych/odległych** krajów, poza swoim własnym. **"Założę się, że ludzie z innych krajów nigdy wcześniej nawet nie widzieli frytek" – zaśmiał się**. Nie miał też nic przeciwko rysowaniu dla tych, którzy **egoistycznie/zło/śmiech wspierali** agresję wobec ludzi.

Hergé nie mógł sobie wyobrazić, jak wygląda wojna, dopóki nie spotkał kogoś, kto otworzył mu oczy i zmienił zdanie, wyciągając go z jego własnej, **odizolowanej/naiwnej/matej** bańki. Pewnego dnia, gdy **ostrożnie/tajemniczo/krótko** szukał informacji o Chinach do opowiadania, został przedstawiony chińskiemu artyście o imieniu Tchang. To była **prawdziwa/niesamowita** przyjaźń od pierwszego wejrzenia. Tchang i Hergé byli w tym samym wieku, obaj mieli po 27 lat i mieli wiele podobieństw. Tchang **z wdziękiem/cierpliwością/zapałem** nauczył go sztuki kaligrafii w celu ulepszenia rysunków. Kiedy nie tworzyli razem, spędzali godziny **na cichych/pewnych siebie/wesołych** rozmowach. Tchang opowiedział mu o swoim **wielkim/pięknym/nieznany** kraju, który musiał **pospiesznie/nagle/ze smutkiem** opuścić z powodu wojny. Hergé słuchał **smutnych/niszczycielskich/okrutnych** skutków

wojny i poznawał świat, który istniał poza jego rysunkami. **"Dziękuję, że opowiedziałeś mi o swoim kraju. Wiele się od ciebie nauczyłem"** – przyznał.

Ich przyjaźń zmieniła nie tylko sposób rysowania Hergégo, ale także jego przekonania. Szybko **/głośno/szczerze** pożałował, że kiedykolwiek rysował dla tych, którzy wspierali krzywdzenie innych. Jego żal był teraz widoczny w przygodach Tintina. Nie brał już udziału w szerzeniu **krzywdzących/nieprawdziwych/złośliwych** stereotypów na temat innych krajów. Zamiast tego Tintin stał się postacią, która **regularnie/publicznie/nieprzerwanie** podróżowała po świecie, aby uczyć się o różnicach, a nie naśmiewać się z nich. **"Każdy kraj ma w sobie coś interesującego i wartościowego i nie mogę się doczekać, aby dowiedzieć się o tym dzięki Tintinowi"** – powiedział Hergé.

Dzięki Tintinowi i dzięki swojemu **uczciwemu/lojalnemu/inteligentnemu** przyjacielowi Tchangowi, Hergé nigdy nie stracił ciekawości, ale także zyskał zrozumienie dla innych. **"Wszyscy możemy popełniać błędy, ale ważne jest, aby się na nich uczyć"** – powiedział Hergé.

Kontynuował rysowanie do późnej starości i często podróżował jak jego bohater, Tintin. Hergé odwiedził nawet Tchang w Chinach i nauczył się chińskiego.

Koniec!